

Milan
Lukić

Zgodba o ljubezni II

Začelo se je neke mračne noči, ko sem iskal svojo pot in je bilo grmenje tako močno, da sem si moral zatisniti ušesa in hoditi naprej kar tako — s čudno dvignjenimi rokami. Tudi bliskalo se je, da sem na trenutke videl groteskne oblike razparane teme, kako se z razprtimi šapami plazi nadme. Debeli curki dežja so mi prebadali hrbet in njihovo šumenje je skoraj preglasilo čofotanje nog po razmočeni in raz-

blateni zemlji. Sicer pa je skoraj povsod zastajala voda in ponekod je drugače tenka plast narasla do gležnjev. Blato — lepljivo in gibko, je sesalo stopala vase in me hotelo prikovati v svoj mastni objem. Nenadoma mi je spodrsnilo — premočno sem potegnil nogo za sabo, in z obrazom naprej sem padel v veliko lužo. Voda je bila pomešana z blatom, zelo gosta in obupno smrdeča. Najprej sem pomislil, da ležim v greznici, toda od kot greznica v tej nevihti?

*Tedaj pa
se je tik ob meni, še globlje v
gnusnem
blatu,
nekaj premaknilo.
Segel sem z roko tja in začutil
mehko
in rahlo drhtečo
stvar.*

*Tipal sem ob tistem navzdol, ono pa se je primaknilo bliže k meni. V naslednjem hipu sem začutil pod prsti potno dlan
— bila je roka,
tisto, kar sem zgrabil
in zraven je ležalo
telo,*

še nekoliko zavito v neprodornost teme, a že sem slutil njegove obrise. Moja in tista roka sta se našli in počasi raziskovali ena drugo, se otipavali kot pajkove nožice in na koncu so se prsti ujeli v trden klopčič z dlanema.

Stisk nekaj časa ni popustil in nekako prijetno toplo mi je bilo, kljub blatu in ostudnemu smradu, ki pa sem se ga že malo navadil. Zdi se mi, da je tudi ona druga dlan tako čutila; telo se je primaknilo še bliže.

Dolgo sva tako ležala in

lepo

nama je bilo;

tudi onemu drugemu telesu; vem. Ko sem odprl oči, se mi je zazdelo, da se potapljam v sonce,

takšna svetloba se je prekopicovala okrog najinega ležišča. Najprej sem opazil, da je trava zelo zrasla in je prekrasno zelena.

Potem sem se ozrl tja, k drugemu

telesu, in ostrmel od začudenja.

(tega seveda na zunaj ni bilo videti, le nekje globoko so se odprla stara,

zaprašena vrata)

Njene oči — bila je namreč ona, so bile že odprte in so me, velike, mirno opazovale (se pasle na mojem obrazu).

Začudenje me je obšlo, ker takšne lepote še nikoli prej nisem videl; morda bi jo tudi pričakoval, toda ne v takšni noči in ostudnem blatu. Telo je imela vitko in dolgo, zgoraj zavito v svilene lase, izzivalno je ležala na boku, z eno roko podpirajoč glavo, z drugo še vedno v spletu najinih dlani. Da leži izzivalno, se mi je zdelo le za hip — meni iztrebljencu in prijatelju neviht,

kajti ko sem pridrsal pogled ob telesu navzgor, spet do obraza,

me je njegova milina razmehčala in razgnala nesrečne misli. Velike oči so govorile in moje so jim skušale vračati.

Predvsem ta obraz me je spravljal v zadrego — obraz brez gube, najmanjšega odenka razpada in poln miru. Telo sem imel tudi jaz še lepo, napeto in mišičasto, toda obraza že skoraj ni bilo več; gobava koža se je umazano bohotila okrog rakastih ust. Njen obraz — srečal sem ga v mraku nevihte in blatu, pa je bil še skoraj nenačet (enkrat je povесila pogled — to sem opazil le jaz, ki sem poznal že skoraj vse plasti; le satanu jih je znano nekaj več).

No, tisto rahlo presenečenje je trajalo le hipec, potem pa sem ji segel v lase in miroval. Čez čas sva vstala — roki sta še vedno vztrajali — in odšla

po travi,

ki je medtem še zrasla za kakšno ped, tako da nama je božala kožo na mečih. Dolgo sva hodila in le na eno vprašanje ji nisem odgovoril:

zakaj nosim okrog vratu na tenki verižici (bila je vrvica) obešeno ogledalo.

Ne bi razumela (le satan jih pozna malo več). Ni silila vame s svojimi prekrasnimi očmi in še dolgo sva hodila (roki sta vztrajali).

Tisto bi bili zame najsrečnejši dnevi, če ne bi v daljavi včasih opazil slutnje, kako se plazi za nama
— slutnje malo trdnega ravnotežja in nemoči.

Polovica časa nama je potekla, ko sva prišla v njeno nesrečno sobo

— razposajena od poti in majhnih sreč. Vmes me je še kdaj nagajivo vprašala, zakaj nosim zrcalo
in takrat sem jo vzel v naročje, ter jo, porednico, dolgo gledal. Tudi zdaj me je to vprašala — že na vhodu — in tudi zdaj sem jo v šali vzel v naročje in jo kaznoval z dolgim pogledom.
Toda to pot je bilo drugače. Mislim, da je bila tega kriva soba. Skrila je tisto bleščavo svetlobo, ki jo je dajala trava
in nisem mogel videti vsega.
Telo je bilo še mnogo lepše, prepredeno z majhnimi sencami za žlahtnimi oblinami in njene oči so se skrivnostno bleščale — še tako lepe, morda še bolj, a za spoznanje drugačne.

Tako, z njenim telesom v naročju, sem stal dolg trenutek in spet se je tam, globoko, nekaj premaknilo. Nato sem jo položil na tla in se še sam ulegel obnjo. Ležala je, kot prvič v tisti travi:

na boku, z veliko preveč lepote v naročju, da me ne bi izzvala (tokrat nisem pregнал misli; nisem dobro videl obraza). Spet sem ji segel v lase, potem pa sem roko spustil niže, po vitkem vratu, na ramo in prsi
— po vsem telesu se je dolgo sprehajala,
ta roka

in nežno govorila z mehko kožo,
druga pa je bila spletena z njeno (kot vedno). Ko sem ji z jezikom oslinil bradavico na prsih, je vztrepetala in močneje stisnila mojo dlan. Bliže se je primaknila in me objela s svojimi dolgimi nogami. Tako je ležala dokaj časa pred mano in pustila še naprej očem in rokam, da gnetejo voljno telo. Potem sem jo prijel za rame in jo dvignil, tako da sva oba sedela. Privila se je obme in prekrižala noge zadaj, da sem čutil topla bedra, kako me stiskajo okrog pasu. Tudi

roke je sklenila za mojim hrbtom
in se mi še močneje
prilepila
na potne prsi.
Glavo je vrgla nazaj,
da so ji
lasje
kot slap padali do tal,

usta

so bila na pol odprta

in polglasen

vzdih

se ji je prikradel prek

belih zob

(to je bil prvi glas, ki sem ga našel v njeni skrivnostni notranjosti — in edini).

Ko je bila sredi največjega ugodja, pa se je zgodilo. Zaslišal sem neki zvok — tedaj nisem vedel, kaj je bilo — kot drobljenje šipe ali česa podobnega. V naslednjem hipu sem umrl. Nekje z vrha sem zdaj opazoval dogajanje. V svojem viharju sploh ni opazila spremembe in se je še bolj privijala ob moje mlahavo telo ter krčevito metala glavo sem ter tja. Sele ko se je umirila, se ulegla nazaj in stegnila dolge noge na obe strani ob mojem truplu — še zdaj je stalo pokonci (le satan ve) — sem videl, kaj je pomenilo tisto žvenketanje:

zdrobilo se je moje ogledalo.

Počasi so se odlepljali posamezni koščki od še vedno potne kože in padali na njen napeti trebuh. Odprla je oči, tedaj pa se je truplo prevrnilo na stran in negibno obležalo. Najprej se je v strahu zdrznila, potem pa mirno potegnila nogo izpod kupa prevrnjenega mesa — zaslutila je, kaj se je zgodilo — in se nagnila naprej, da bi slišala, če mi srce še bije. Potem je mirno obsedela in zdelo se mi je, da bo umrla še ona od brezmejne žalosti.

Sprva sem pričakoval histerične izbruhe, toda tedaj nisem pomislil na njen nenačeti obraz. Še četrtno časa je mirno sedela tam in žalovala. Potem se je zganila, pobrala črepinje in jih s sovraštvom zalučala iz sobe, nato pa začela zlorabljati moje truplo. Zakričal sem od groze, da bi obvaroval njeno lepoto,

a mi na

tej strani

slišimo le sami sebe.

Potem sem gledal, kako prihaja, vsak dan natančno ob istem času, v sobo in se spravlja nad truplo. Najprej je to delala z ljubeznijo, nežno in mirno, toda truplo je začelo gniti, kosi mesa so se luščili od skeleta in vedno gostejši smrad je napolnjeval sobo. Nemirna je postajala in vedno bolj zbegana pri svojem opravilu. Nekaj pa mi ni bilo jasno (le satan); njen obraz je bil tak kot prej — brez sence in nebeško lep. Nemir v njej je sicer naraščal, kakor je gnilo truplo in kmalu je prišel

čas,

ko je skoraj izginilo v razpadu in trohnobi. Tedaj je spet dolgo sedela in premišljevala. Potem je vstala, še za spoznanje otožnejša,

zbrala strohnele ostanke in jih odnesla ven. Vrnila se je z nekaj

solzami

na licu

in povešenimi ustnicami

— nisem vedel, ali je to zaradi žalosti ali česa drugega. Naslednji dan sem

vedel: bilo je tisto drugo. Njen prekrasni obraz je napadla gniloba. Počasi in zahrbtno se je plazila vanjo. Najprej so izginile lepe ustnice — zato spremenjene že prejšnji dan — v brezoblični rakasti gobi, ki se je hitro širila po celem obrazu. Lasje so ji izpadli in tudi telo je načela plesen — pri meni je ostalo celo. Zgrozil bi se ob pogledu nanjo, a me je izučila prva napaka, ko sem zakričal in brez potrebe budil višjega od sebe.

Na tej strani sem spoznal še tistih nekaj plasti (prej so bile skrite, ker sem nosil ogledalo na srcu) in vedel sem, kaj moram storiti.

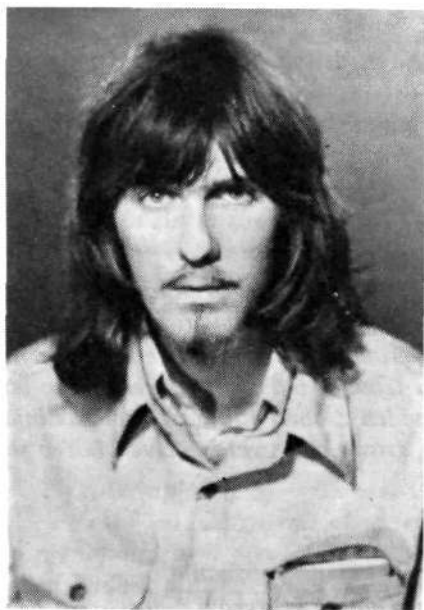
Spustil sem se k njej,

jo objel (ni bila začudena — smehljaj je imela v še edino nerazpadlih, čudovitih očeh — naslonila mi je glavo na prsi) in ji porinil oster nož skozi hrbet in srce.

Veselim se že njenega prihoda, ko jo bom spet vzel v naročje in bo lahko videla moj obraz

— na tej strani imamo obraze kot v začetku:

neskaljene, podobne njenemu v tisti zeleni travi.

Tomo
Rebolj

Moj ljubi Ariel (odlomki)

I

Kjer se spomin zgošča v razmršenih pramenih spomina, pod plinskimi lučmi.

Kjer se ogabna voda steka v režanje kanala pod slutnjo za črno šipo skritega pogleda na neskončni ulici.

Kjer se sprehod konča.

Voda. Voda.

Kjer se nevidna sila sprosti proti nasilnim rokám v brnečem embriu in vse ustavi nenadoma.

Kjer postane pesem črna pelerina in zidove podirajoča v istem trenutku in na istem mestu. Na klin obešena koža in sredi ulice stoječa kraljevska ambra z dvignjenimi sencami rok.